

Knihovna FF MU Brno

2571008896

Nehoda krásné Lilly.

Vytiskla knihtiskárna Th. Vonty, Praha 1-749.

1908
100

Hedvábné šaty sličné Lilly.

I.

U stanice elektrické dráhy v třídě Dauphinově čeká mladý muž, až přijede vůz, do kterého by mohl vstoupit. Vůz se zpozdil, dlouho nepříjíždí a mladý muž jeví značnou netrpělivost. Kroutí své světlé knírky a stále vytahuje z kapsy zlaté hodinky, aby se přesvědčil, o kolik vteřin pošunula se ručička na ciferníku dále, a opět upírá své oči směrem, kudy vůz má přijeti.

Jest asi dvacet čtyři léta stár, honosí se elegantní, krásnou postavou a dovede se neobyčejně vkusně oblékat. —

Georges Villars — tak jmenuje se roztomilý, mladý muž, čekající na vůz elektrické dráhy — jest chic od stříbrošedého plstěného kloboučku s bílou stuhou, až po čokoládově hnědé botky z jemné chevreau kůže.

Metodycká Univerzita Filozofická fakulta, Ústav pro kulturu	
Průč.	8896-10
Sign.	
Syst.	651813

A jeho zaměstnání? Nedělá nic, docela nic. Dostalo se mu zvláštního štěstí, že narodil se jako jediný synovec svého strýce, milionáře. Strýc jeho, starý mládenec, je do svého synovce v pravém slova smyslu zamilován. Zbožňuje Georgesa a poskytuje mu všechny prostředky, aby mohl vésti nejpříjemnější život, jaký si jen lze myslet.

A Georges užívá života! Má nesmírně rád krásné dívčí oči barvy jakékoli. Zbožňuje růžové rtíky, a malounké ručky a nožky přivádějí jej v nadšení.

Předměty svého obdivu hledá všude. Navštěvuje divadla a koncerty a zastaví se také rád před krásnými modistkami, když sličné pracovnice opouštějí své dílny.

Pravidelně nezůstává elegantní mladý muž, oblečený s jemným vkusem, bez povšimnutí. Dívky rády si zažertují a Georges dovede být velice roztomilý.

S půvabným úsměvem — jen jemu vlastním — sejme klobouk a osloví veselou modistku. Odpovědí jest mu rozkošný smích, a známost, smíchem počatá, smíchem také končí.

Na boulevardech a v boulogneském lesíku jest Georges Villars osobností velice známou. Denně vyjíždí si koňmo na procházku, oděn v bezvadný jízdecký oblek, nebo pozdravuje své přátele sedě s některou svou spanilou přítelkyní v elegantní ekypáži.

Vůz elektrické dráhy, na který tak dlouho čekal, konečně přijel.

Nyní teprve si všimnul, že na stanici zároveň s ním čeká mladá dáma, útlé, něžné postavičky. Dáma přišla před malým okamžikem a Georg, dívaje se upřeně v stranu, kudy opozděný vůz měl přijeti, postřehl ji teprve, když se obrátil.

Zjevem mladé dámy byl velmi překvapen. Nemohl však dlouho se obdivovati, ani nějakým způsobem svůj obdiv dát na jevo — průvodčí vozu pobízel ke vstupu.

Georg galantně ustoupil, aby dáma mohla první vystoupiti na stupátko.

Nelitoval své galantnosti, neboť rozkošná drobounká nožka, obutá v černý lakovaný střevíček, objevila se jeho zraku na stupátku.

Georg vyskočil za dámou do vozu. Nadšen nožkou, kterou zahlédl, byl odhodlán, ťtlou, něžnou dámu oslovit.

Však štěstí mu tentokráte nepřálo. Vůz byl přeplněn, poslední volné místo v něm zaujala jeho roztomilá neznámá.

Georges byl nucen spokojit se pouze s pohledy z dálky, které viděl, že byly opětovány.

Leč ani toto jeho štěstí dlouho netrvalo, mladá dáma opět na nejbližší stanici vystoupila, k velké jeho mrzutosti.

Jindy byl by bez rozmýšlení vyskočil též z vozu a následoval předmět svého obdivu. Dnes ale bylo to nemožné, strýc čekal jej k obědu. Beztoho se opozdil a bude nucen se omlouvat.

Georges nerad nechával svého strýce čekat. Tím, že vyhovoval jeho přáním, odvděčoval se mu za všechno, co mu strýc tak láskyplně poskytoval.

»Však najdu ještě tuto roztomilou, něžnou bytost a pak musím za každou cenu zvědět, kdo jest!« utěšoval se v duchu, pohlížeje za dámou pokud ji mohl dohlédnout.

Ještě několik stanic díval se upřeně na místo, kde seděla, a které nyní zaujala žena forem nadmíru vyvinutých, patrně nějaká obchodnice.

Konečně vůz zastavil a Georges vystoupil z vozu. Došel několik kroků k domu, jež obýval jeho strýc a stiskl pozlacený knoflík zvonce.

Vrátný, dobromyslný člověk, který již téměř půl svého života ve službě starého Georgova strýce strávil, hned mu otevřel a polo vesele, polo uctivě jej pozdravoval. Znal George od nejútlejšího dětství a často roztomilého hošíka houpával na kolenou. Měl jej vždycky velice rád a když dospěl Georges ve švarného muže, stupňovala se jeho láska a obdiv k němu právě tak, jako jeho chlebdárce.

»Zdržel jsem se dnes, strýc bude asi již netrpělivý,« řekl Georges vesele vrátnému, ubíhaje k schodišti. Bral dlouhými, svižnými skoky tři i čtyři stupně, kryté silnými, perskými koberci, najednou.

Vrátný díval se za ním, pokyvuje se shovívavým úsměvem hlavou.

Georges vrazil přímo do nádherné jídelny a vrhl se starému, v pohodlném křesle sedícímu pánovi, kolem krku.

»Pomalu, ty divochu — vždyť mne udusíš!« bránil se strýc.

»Co tě napadá, strýčku, neudusím tě, jsem šťasten, že tě mám! Promiň mi ale, že jsem tě dnes nechal čekat na oběd. Věř mi, že jsem proto zoufalý, ale není to mou vinou!«

»Věřím, věřím, rád bych ale věděl, která hezoučká tvářička je příčinou toho, že náš oběd nebude k jídlu. Teď ale již ke stolu! Víš, že mám rád ve všem pořádek a hlavně při obědě.«

Georg pustil strýce, otočil se několikrát na podpatku a vrhl se do křesla u nádherně prostřeného stolu.

Starý pán Villars zazvonil a v témž okamžiku vešel již sluha, nesa na stříbrném tácu mísu s polévkou.

Georgův strýc byl velkým labužníkem a při obědě miloval absolutní klid. Proto také Georg, znaje svého

strýce, seděl na svém místě mlčky. Jedl polévku a myslil na útlou, něžnou dívku, která před ním do vozu elektrické dráhy vstoupila a na nejbližší stanici opět vystoupila.

Kouzlil si před duševním zrakem její roztomilý obličej s jemnou pleť zralé broskve, rudé, poněkud smyslné a černé oči, hluboké oči, v kterých při každém pohledu zasvětélkovalo.

Opět viděl před sebou malinkou nožku, obutou v černou hedvábnou punčošku a v elegantní, lakovaný střevíček.

Byl svojí vidinou tak zaujat, že nepozoroval ani svůj prázdný talíř, z něhož polévku vyjedl a lžící dosud držel v ruce.

Vzpomněl právě na něžný výstřih, kterým zahlédl bílé, krásné hrdlo rozkošné dívky — a stříbrná lžice vypadnouc mu z ruky, zazvonila o stůl.

Georges se ulekl a pozvedl zardělý obličej. Výmluvné jeho oči setkaly se se zrakem strýcovým, který jej mlčky, s úsměvem pozoroval. Tušil, čím je Georges tak zaujat. —

Měl sám značné zkušenosti ze svých mladých, bouřlivých let a ještě nyní, jsa statný šedesátník, rád zadíval se na některou roztomilou ženu. Rozuměl proto svému synovci velmi dobře a rád dopřál mu zábavy. Vždyť beztoho se jednoho dne Georges musí oženit a pak je veta zlaté volnosti. Ať tedy užije své svobody!

Georges se jednoho dne musí oženit! Zde byl starý pán u své zamilované myšlenky. Často představoval si budoucí Georgesovu choť, roztomilé dítky — neiraději synáčka a dcerušku — hezounké, skotačivé, a celou mladou domácnost. On sám omládne a bude ještě na konci svého života šťasten.

Jen kdyby Georg jevil více chuti k ženitbě! Ale on dosud nechce o tom ani slyšet!

»Jsem se svým nynějším životem úplně spokojen —« je jediná jeho odpověď.

Jídla následovala rychle za sebou, tak to měl starý pán nejraději.

Nyní, obíraje jemně nadívaná drsíčka kuřete, pokračoval ve svých myšlenkách:

»A přece doufám, že tentokrát se již nebude zdráhat!« Šibalský úsměv objevil se na rtech starého pana Villarse. Po očku díval se na svého synovce, který poněkud rozpačitě jedl zavařeniny.

Starý pán byl se svým kuřetem hotov. Ubrouskem otřel si ústa i pěkně šedivé kníry a dal přinést dessert.

Pravidelně teprve při dessertu počal s Georgesem hovořit.

Sotva se sluha vzdálil, oslovil pan Villars — drže v ruce číšku rudého vína — Georgesu:

»Rád bych konečně věděl, co je příčinou dnešní tvé roztržitosti, milý Georgesi!«

»Mé roztržitosti, drahý strýčku? Ale ujišťuji tě —«

»Marně se namáháš stavět se klidným. Mne neoklameš. Nuže tedy, co tě opět dnes přivedlo z rovnováhy?«

»Jest to žena, strýčku, roztomilá žena nebo dívka, s kterou jsem se setkal ve voze elektrické dráhy, když jsem jel k tobě!« zvolal v náhlém odhodlání Georges.

»Tedy žena!« s laškovným smíchem odpověděl starý pán. »Krásná, mladá?« a vypil číšku až na dno.

»Zajisté, strýčku. Krásná, rozkošná a mladičká. Musím ji opět vidět a prosím tě, abys mi byl nápomocen ji najít!«

»To je ovšem v Paříži velice těžko. Než pokusíme se přece. Jak vypadala tvá rozkošná neznámá?« ptal se starý pán, vybíraje si doutník.

»Brunetka s krásnou pletí a bohatým černým vlásem. Pikantní obličej, červené rtíky, jež zdály se volati po polibcích, rtíky, jež snad ještě nikdo nelíbal. Hluboké, černé oči plné touhy po něčem neznámém a ručky a nožky — ach, strýčku, ztrácím hlavu, vzpomenu-li na nožku, kterou jsem na stupátku vozu zahlédl . . .«

Starý pán naslouchal tomuto výbuchu s úsměvem, zapaluje si doutník.

»Pomalu, pomalu, milý hochu, jsi poněkud divoký. Nu, ale, já v tvých letech nebyl jiný. Tedy brunetka s malýma nožkama. A postava?« vyzvídal dále. Měl na mysli určitou dívčí bytost, kterou pro Georgese vyhlédl, a s níž by jej rád viděl u oltáře. Záleželo mu jenom na tom, aby se přesvědčil, zdali by se též Georgesovi líbila.

»Postava útlá, něžná — myslím, drahý strýčku, že nebylo jí víc než sedmnáct let. Ah, strýčku, kde jenom, kde ji hledat?«

»To ovšem není mnoho, viděla-li teprve sedmnáckrát stromy kvést,« odpověděl starý pán, pouštěje s blaženým úsměvem vonný kouř do vzduchu. Byl šťasten, dívka, kterou Georges tak vzrušeně líčil, podobala se velice hezounké Lilly, dceruše madame Reumaux; ručku hezounké Lilly byl by tak rád vložil do ruky svého synovce. —

»Nu, upokoj se,« pokračoval, »budeme tu malou brunetku hledat a začneme ještě dnes. Musíš —«

Dále starý pán mluvit nemohl, Georges stiskl jej ve své náruči tak pevně, že starý pán se až zajíkl.

»Prosím, nezaměňui mne se svou brunetkou,« promluvil, sotva dechu popadaje, když Georges opět jej z náruče pustil. Drže hořící doutník daleko od sebe, pokračoval:

»Musíš ale za to jít dnes se mnou do společnosti. Madame Reumaux, o které jsem ti již kolikrát vypravoval,

pořádá soirée a ráda by tě poznala. Slíbil jsem jí, že tě dnes představím. Nudit se jistě nebudeš,« dodal, vida, že obličej Georgův poněkud se protáhl.

»Kdo ví,« doložil čtveračivě. »zdali neuvidíš tam svou rozkošnou neznámou!«

Poslední slova měla neobyčejný účinek. Georges zapomněl, že slíbil několika přátelům ztráviti dnešní večer v klubu, zapomněl, že má o osmé hodině dostaveníčko v »Rue Placide« u pomníku Lafardetta s veselou modistkou a jal se ztřeštěně tančiti po jídelně.

»Večer budu připraven, zlatý strýčku, nyní s bohem,« zvolal, a vyběhl z jídelny.

V předsíni posadil na hlavu svůj stříbrošedý plstěný klobouk s bílou stuhou a seskakoval se schodů hvízdaje si popěvek z nejnovějšího vaudevillu.

Vrátný otevřel mu dvěře a s veselým »s bohem, starý hochu,« vyběhl Georges na ulici.

II.

Starý pán Villars těšil se na večer. Madame Reumaux byla jeho dávná přítelkyně. Nebyla ještě příliš stará, čítala asi 40 let, ale byla dosud velice svůdná. Pečlivě skrývala svá leta a různé toaletní prostředky pomáhaly jí tak, že zdála se o deset let mladší. Měla dosud útlou, skoro dívčí postavu, která byla její chloubou.

Toiletty volila stále světlých, mladistvých barev, takže často vyhlížela jako starší sestra své půvabné, osmnáctileté dcerušky Lilly, která jakoby jí z oka vypadla.

Madame Reumaux měla ještě dosti citelů. To bylo příčinou, proč svou dcerušku tak dlouho nechávala choditi v krátkých sukénkách a hráti si s pannami. Nechtěla Lilly uvést do společnosti, protože dobře tušila, že by svou rozkvétající dceruškou byla zastíněna.

Nyní však bylo již Lilly osmnáct let i nemohla déle uzavíratí ji v jejím dívčím pokojíku.

Umínala si tedy, že Lilly co nejdříve provdá. Hovořila o tom se starým panem Villarsem, a shodli se na tom, že z Lilly a Georges byl by párek k pohledání.

Starý pan Villars zbožňoval svého synovce a roztomilá Lilly přiváděla jej svými nápady a svou nenuceností u vytržení.

Byla ovšem velice rozmazlená, svévolná a poněkud i rozpustilá. Ale vše to bylo obestřeno neskonale působností, takže se nikdo na ní hněvati nemohl.

Georgesův strýc dobře věděl, že Georges nedá se tak snadno spoutati, ale spoléhal velice na sličný zevnějšek Lilly, a těšil se, že jeho synovec nezůstane chladným při tolika půvabech. Ostatní bude pak již jen otázkou času.

Mladým lidem musí býti poskytnuta příležitost, aby se poznali a ponechána jim jistá volnost.

Madame Reumaux úplně souhlasila. Nemohla si přátí lepšího zete než synovce svého nejlepšího přítele.

Bude tedy pořádat soirée a pan Villars představí Georgesa.

Umluveno však, že mladí lidé nemají míti tušení o plánu, který ohrožoval jejich svobodu.

Starý pan Villars těšil se skutečně na svatbu svého synovce, madame Reumaux těšila se též na svatební den své dcery. —

Od dnešního soirée slibovali si oba nejlepší výsledek.

Lilly byla již celý týden nejvýš rozčilená. Když ji madame Reumaux při snídani oznámila, že bude pořádat soirée, při kterém ji uvede do společnosti, projelo sladké chvění celým jejím mladým tělem.

»Bude se také tančit,« podotkla madame Reumaux. »Je třeba postarat se o toaletty. Myslím, že pro tebe bude bílá barva nejvhodnější.«

»Zajisté, matinko, souhlasím úplně s tebou. Víš, že bílé šaty patří k mým zamilovaným. Ó, jak se těším, jak se těším!« volala celá uzardělá Lilly.

Byla v tom svém nenadálém vzrušení tak krásná, že sama madame Reumaux překvapeně se na ní zadívala a nemohla potlačit mateřskou pýchu.

Políbila Lilly na čelo a jala se prohlížeti došlé módní žurnály.

Od té chvíle co Lilly zvéděla, že bude uvedena do společnosti, byla celá změněná. Přestala skotačiti a zpívati a chodila po skvostně zařízených komnatách jako ve snu. Na otázky své matky odpovídala roztržitě a nejraději zdržovala se ve svém pokojíku. V dnešní den, na který určeno soirée, jej skoro neopustila.

Tam mohla nerušeně se oddávat snění o rozkošných chvílích, které na ni čekaly. Konečně tedy bude hovořiti s mladými muži, s opravdovými mladými muži, krásnými a elegantními. Budou závodit mezi sebou o její přízeň a budou při sladkém valčíku unášeti ji ve své náručí . . . Nezvyklé chvění zmocnilo se celé její bytosti, sladké teplo probíhalo celým jejím tělem. Ležela s očima zavřenýma na světle modré, hedvábné chaiselongue.

Náhle vyskočila a postavila se před vysoké zrcadlo.

Z lesklé, hladké plochy dívala se na ní uzardělá tvářinka, pootevřená růžová ústa a oči, nezvyklým ohněm rozšířené.

Nadra její prudce se dmula. Těsný, krajkový živůtek byl nepohodlný, Lilly rozepjala několik knoflíků.

Teplé, bílé dívčí tělo se objevilo.

Lilly, jata náhlým nápadem, rozepjala živůtek celý a v okamžiku odhodila jej daleko od sebe. Chvatně rozpínala a svlékala kus po kuse ostatního svého obleku, sukénku, korset zdobený jemnými růžovými stužkami a krajkami a odhazovala všechno do koutů své komnaty.

Jen bílá batistová košilka chvěla se ještě na její rozpaleném těle. Lilly uvolnila růžové stužky na ramenou a — košilka sjela k zemi.

Lilly shlížela se ve vysokém zrcadle. Poprvé se takto viděla a byla šťastna sama nad sebou.

Nevěděla, proč najednou odhodila své šaty, nedovedla si dobře vysvětlit cit, který ji ovládal, ale byla šťastná. Byla krásná a líbila se sama sobě.

Vrhla se na velikou bílou medvědí kožešinu ležící na zemi a mazlivě protahovala své štíhlé, bílé údy. Hlavu svou položila na velikou hlavu medvěda a ležíc bez hnutí, snila znova o nastávajícím večeru.

Náhle si uvědomila, že nezavřela dveře svého pokojíku na klíč.

Probůh, že jen mohla být tak zapomětlivá. Což kdyby nyní vešla matinka, nebo některá ze služebných. Také švadlena dnes přijde, má přinésti toaletty!

Lilly rychle vyskočila a skokem byla u dveří. Otočila klíč v zámku, zatáhla těžkou portieru a spokojeněji si oddechla.

Postavila se znovu před zrcadlo a opět se zálibou pozorovala svou něžnou postavu.

Nesmí však již déle takto zůstat, musí se opět obléci. Matinka jistě ji již pohřešila, a mohla by každou chvíli v jejím pokojíku ji hledati.

Pomalu se shýbla a upírajíc své oči do zrcadla, zdvihla na zemi ležící košíku. Zvolna ji oblékla a uvázala opět růžové stužky na ramenou.

Ohlédla se kam odhodila ostatní části své toaletty a shledávši je po všech koutech snesla je na hromadu k zrcadlu.

Pak jala se kus po kuse oblékati, pozorujíc v zrcadle všechny své pohyby.

Skoro s povzdechem zapjala poslední knoflíček na živůtku.

V tom ozvalo se klepání na dveře.

Lilly se lekla a přihladivši vlasy spěchala otevřít. Všechna krev vstoupila jí do tváří.

»Madame prosí, aby slečna přišla do salonu,« vyřizovala svěží komorná.

»Vyřiď matince, že přijdu hned, Charlottes,« odpověděla Lilly. »Přišla snad již švadlena?« ptala se.

»Nevím, slečno, madame nic neříkala,« zvolna odpovídala komorná, dívajíc se šelmovsky Lilly do tváří. »Ale slečna je trochu rozpálená, není snad slečně dobře?«

Lilly ještě více se zarděla.

»Nic mi není,« rychle odpověděla. »Můžeš jít!«

Komorná s lehkou úklonou odešla.

Lilly zlobila se na sebe. K čemu jen se tak ulekla? Každý hned na ní všechno pozná, nedovede se docela nic ovládat. Však bude nyní opatrnější!

Přistoupila opět k zrcadlu a podívala se na svůj obličej. Skutečně, její tváře plály barvou temně červenou, jako nejkrásnější růže.

Chvatně vzala pudr a zakrývala stopy svého rozčilení. Upravila poněkud svůj rozcuchaný účes a spěchala do salonu.

»Musíš se neprodleně odebrati ke květinářce, milá Lilly,« oslovila ji madame Reumaux, sotva vstoupila. »Objednané květiny dosud zde nejsou a ještě již nejvyšší čas. Nebudeme snad ani hotovy s veškerým uspořádáním. Nemohu se na nikoho spolehnout a proto musíš květiny obstarat sama.«

»Půjdu hned, matinko,« odpověděla Lilly.

»A vrať se brzo! Musíme přijmout ještě švadlenu, která přinese toaletty. Mimo to je nutno dohlédnout do salonů a jídelny, musíme se oblékat a učesat. Nezbývá už mnoho času.«

»Vrátím se brzy, matinko, závod není odtud daleko použiju elektrické dráhy!« odpověděla Lilly, odbíhajíc salonu.

Byla ráda, že matinka zaujata starostmi o večer, nevěnovala jí více pozornosti.

Vběhla do svého pokoje a jala se sama, bez pomoci komorné, převlékati k vycházce.

Mezi tím pomalu se uklidňovala, a když připevnila si vkusný klobouček, ovládala se již opět úplně.

Nyní těšila se nesmírně na večer.

Když se Lilly domů vrátila, čekala již švadlena s novou toilettou.

Lilly veselá, dovádívá, plna smíchu, jala se ji hned zkoušeti.

Chvillemi vzpoměla si na mladého hezkého muže ve stříbrošedém plstěném klobouku s bílou stuhou, kterého viděla v elektrické dráze. Vzpomněla, jak ohnivě se na ní díval s patrným obdivem, a vypukla znovu v blažený smích.

Oblek slušel Lilly výtečně, nebylo třeba docela nic měnit. Sama madame Reumaux byla spokojena.

Švadlena odešla a Lilly musela dohlédnout na uspořádání květin v salonech.

V jednom rohu salonu určeného k tanci byla upravena skupina rhododendronů. Mezi nimi, úplně skoro skryta, stála malá, hedvábná pohovka.

Lilly se na ní posadila.

Oh, jak zde bylo krásně, a jak krásně zde bude večer! Oč však krásněji by zde bylo, — kdyby na této pohovce, vedle ní, seděl hezký mladý muž se stříbrošedým plstěným kloboukem s bílou stuhou. Ruku v ruce seděli by zde spolu, sami dva, a ohnivě jeho pohledy nemusely by konati tak dalekou cestu jako ve voze elektrické dráhy. —

Lilly netušila, že její sen se tak brzy vyplní.

III.

Nastal večer.

Lilly dokončila právě svou toilettu za pomoci Charlotty.

Ještě čerstvou růží vetkla si do bohatých černých vlasů, které jí v rozkošných kadeřích padaly na sněhobílá ramena, a byla hotova.

Vypadala ve svých vzdušných, bílých krajkových šatech jako něžná soška ze sevreského porcelánu.

Dívala se do zrcadla, do téhož zrcadla, v němž zhlížela se ráno, a líbila se opět sama sobě.

»Co myslíš, Charlotto,« ptala se náhle v dívčí důvěrnosti své komorné, »máme být velice vlídní k mužům, dvoří-li se nám, anebo je lépe chováme-li se odmítavě?«

»Myslím, slečno, že ani to, ani ono,« odpověděla moudře Charlotta. »Muži jsou zvláštní tvorové, obyčejně hodně protivní. Ale sladká slova dovedou mluvit tak krásně a tu pak jsou nesmírně roztomilí! Ale slečně není třeba dávat naučení. Slečna je tak krásná, že může býti rozmarná a přece budou všichni muži stále u její nohou,« chytře doložila komorná.

»Dobře!« kývla Lilly spokojeně hlavou.

»Podej mi ještě můj vějíř, Charlottes, a pak můžeš odejít. Jsem hotova, nepotřebuji tě již,« dodala.

Komorná hbitě vyplnila její přání a podala své velitelce vějíř z jemných brusselských krajek, zdobený dlouhou, bílou stuhou.

Madame Reumaux oděna v těžkou robu ze žlutého hedvábí, v černých vlasech rudé květy kamelií, vešla do pokoje k Lilly.

»Jsi hotova, Lilly?« ptala se, dívajíc se spokojeně na svou kvetoucí dcerušku. »Musíme již do salonů, hosté zde budou každým okamžikem.«

Lilly přisvědčila.

Madame Reumaux vyšla z pokoje, následována Lilly, jejíž srdéčko nepokojně tlouklo.

Madame Reumaux ji představovala, Lilly byla nucena se uklánět. Slova obdivu pronášena k její matce, ale platící jí, vyloudila jí šťastný úsměv na svěžích, růžových rtech.

Srdéčko její počínalo tlouci opět pravidelně, když v tom znovu se rozbouřilo.

Do salonu vstupoval starý pán v průvodu mladého muže.

Starého pána znala Lilly dobře, byl to pan Villars, dobrý přítel její matky, který je často navštěvoval.

A mladého muže, který jej doprovázel, poznala též. Byl to pán ve stříbrošedém plstěném klobouku s bílou stuhou, na jehož pohledy v elektrické dráze dosud nezapomněla.

Z velkého salonu určeného tento večer za taneční sál, ozývala se hudba. Sladké její tony naplňovaly Lilly rozkoší.

Madame Reumaux provázena panem Villarsem a mladým mužem, — který nyní neměl svůj stříbrošedý

plstěný klobouk s bílou stuhou, ale byl oblečen v elegantní černý oblek nejnovějšího střihu, — přistoupila k Lilly.

»Dovol, abych ti představila synovce našeho nejlepšího přítele, milá Lilly,« oslovila ji madame Reumaux mezi tím, co Lilly starému pánu podávala se čtveračivým úsměvem obě své ručky. »Pan Georges Villars — moje dcera Lilly. Těším se, že budete oba brzy tak dobrými přáteli jako jsme my.«

Lilly, záříc krásou i štěstím, lehce se uklonila, podávajíc Georgovi ruku, kterou tento, chvěje se, lehce políbil. Překvapení, které starý pán svému synovci chystal, podařilo se dokonale.

Georges poznal v Lilly svou krásnou neznámou z elektrické dráhy. Nevěděl z počátku, je-li to sen, či skutečnost. Nyní ale, když viděl její šibalský pohled, když stiskl a políbil podanou mu ručku, cítil, že nesní. Jeho odvaha i výbojnost, která na okamžik jej opustila, rázem se vrátila. Byl pevně odhodlán, dobýt si Lilly.

»Doufám, drahá Lilly, že budete s mým ubohým Georgem zacházet milosrdně,« usmívaje se, řekl starý pán.

Lilly s blaženým smíchem kývla hlavou.

Georges nabídl ji rámě a odváděl do tanečního sálu.

»Jsem nevýslovně šťasten, slečno, netušil jsem, že vás ještě dnes večer uvidím. Od okamžiku, kdy vystoupila jste k mému největšímu zármutku z elektrické dráhy, myslím na vás stále,« řekl Georges.

»Lituji vás opravdu, pane,« odpověděla Lilly, pozvednouc k němu své oči a šibalsky se nsmívajíc. »Zabývat se tak dlouho jedním předmětem, je přece nesmírně nudné!«

»Ujišťuji vás, drahá slečno, že nenudil jsem se ani dost málo. Vy tedy nikdy nemyslíte dále na jeden předmět?«

»Ne, pane, nikdy!« laškovně odpověděla Lilly. »A přece,« dodala. »Tančím nevýslovně ráda, a na krásný valčík myslila jsem dnes nejvíce.«

Vstoupili právě do tanečního sálu a Georges požádal Lilly o valčík.

Svolila, a on objal drobnou, něžnou její postavičku a přitiskl ji pevně k sobě.

Lilly počala se opět chvěti strachem i rozkoší. Neznámý, nevýslovně blažený cit celou ji pronikl, když Georges objal a k sobě tiskl. Přitiskla se, ani nevědouc k němu ještě blíže. Byla by nejraději, aby všechny ostatní páry, které kolem nich se točily, zmizely, a ona zůstala s Georgesem sama, docela sama ve velkém sálu. Hlavu nechala by klesnout na jeho rámě, on by ji tiskl k sobě, — pevně, pevněji, oh byla by to rajská bláznost . . .

Georges cítil, kterak se Lilly v jeho náruči chvěje. Tušil dobře, že jest prvním mužem, který ji takto objal. Byl spokojen, věděl, že Lilly bude jeho.

Přitiskl ji k sobě ještě více a počali tančiti houpavé kroky valčíku. Georges šeptal ji do drobného ouška sladká slova lásky.

Lilly oddala se zcela pocitu, který ji ovládal. Skutečnost byla daleko, daleko krásnější nejkrásnějšího snění.

Valčík dozněl a Georges odvedl blahem i tancem znavenou Lilly ke skupině rhododendronů. Lilly cítila že její sen se vyplňuje.

Usedla s Georgem na malou hedvábnou pohovku. Blízkost muže, prvního muže, který ji pevně tiskl ve svém náruči — třeba jen při tanci — velice ji rozčilovala.

Georges skláněl se k ní a tiskl obě její ručky ve svých.

»Budeme jistě dobrými přáteli, jak si madame Reumaux a můj strýc přejí, vidíte, drahá Lilly? Smím vás přece tak jmenovat, dovolíte, že? Vždyť my si vlastně nejsme docela nic cizí. Madame Reumaux a můj strýc jsou přece již dlouhá léta nejlepšími přáteli. Vaše jméno jest tak sladké. Smím vás tedy jmenovat Lilly?«

Lilly, zardívajíc se, kývla hlavinkou.

Georges položil svou ruku lehce kolem její útlého pasu.

»A já budu pro vás Georgem, není-li pravda? Budu připraven na každé vaše kývnutí. Budete mou malou královnou. Budu vás doprovázet na vašich procházkách, budu vás chránit, budu vaším rytířem. A za to všechno dovolíte mi, abych mohl někdy vaše ručky zlíbat.«

Lilly poslouchala, zpívala slovy Georgesovými. Jistě by to bylo božské mít velkého, hezkého muže, jemuž by mohla říkat »Georgi«, který by ji doprovázel na procházce a který by bez odmluvy vyplnil každé její přání.

Zvláště ty procházky byly by krásné . . .

Pohlédla Georgeovi hluboce do očí a se čtveračivým smíchem řekla:

»Budou vám tedy říkat Georgi! Musíte být ale velice hodný, aby vaše malá královna byla s vámi spokojena!«

»Ó, Lilly, nejdražší Lilly,« radostně vykřikl Georges tiskna ji k sobě a líbaje zároveň její ruku.

»A s procházkami počneme hned zítra,« pokračovala Lilly. »Ale tajně, docela tajně! Unikneme matince, unikneme vašemu strýčkovi, utečeme aspoň na čtyři hodiny do polí, lesů a luk. Ah, to bude rozkošné!« zatleskala rukama.

»Ano, procházky ty budou našim sladkým tajemstvím, má královno,« vzrušeně odpovídal Georges, dívaje se pohledem vášnivým, a zároveň oddaným na Lilly. »A kde sejdeme se zítra?«

»V ulici Richelieu u paláce průmyslové školy,« rychle určila Lilly.

Od tohoto večera byli Georges a Lilly nerozluční.

Když pozdě po půl noci Charlotta pomáhala Lilly svlékati bílou krajkovou toalettu, neptala se jí již tato, jak nejlépe se chovati k mužům.

Ulehla na své bílé lůžko a v mysli své znovu nechala se objímat Georgesem. Znovu zmocnilo se jí sladké chvění, když si představila, jak při tanci ji Georges objal a tiskl k sobě. Oh, je tak krásné, spočívat v náručí muže...

Lilly tuto noc nemohla usnouti...

IV.

Druhého dne hned při snídání, prosila Lilly madame Reumaux, aby ji dovolila navštívit přítelkyni z pensionátu, Hortensi, která bydlí v rue Bagnolette.

»Neviděla jsem ubohou Hortensi již dlouho a Rose mi včera vyprávěla, že je poněkud churava. Ráda bych tedy u ní strávila odpoledne. Rose přijde též, aby se Hortense pobavila.«

Madame Reumaux nenamítala ničeho. Byla unavena po minulém večeru a netušila, s jakou »přítelkyní« se vlastně její dceruška bude bavit.

Lilly, obdrževši svolení, odběhla do své komnaty. S raffinovaností každé ženě vlastní — chystala si toalettu k prvnímu dostaveníčku.

Oh, jak se těšila! A jak asi těší se Georges!

Po včerejším večeru a po probdělé noci necítila nejmenší únavy. Její tváře byly růžové, její rty svěží a rudé, jen oči se neobyčejně leskly a zdály se být ještě větší a hlubší.

Lilly přes tu chvíli ohlédla se do zrcadla, v kterém se celá její postava obrazy a vždycky se na sebe usmála.

Hodiny plynuly jí velice zvolna. Počala se pomalu oblékat, aby dlouhou chvíli aspoň poněkud zahнала.

Nevolala zúmyslně Charlottu, chtěla se dnes obléknout úplně sama.

Vybrala si lehoučký, řasnatý oblek ze světle šedého čínskému krepu, věděla, že se v něm jistě Georgesovi bude líbit. Sukně nebyla příliš dlouhá, nechávala z pod obruby vykukovat drobnou střevíček ze světle šedé kůže a šedou hedvábnou punčošku, jejíž jemným vzorkem prosvítala bílá nožka. Rukávky živůtku dosahovaly jen k lokti a Lilly proto oblékla dlouhé, světlé rukavičky.

Točila se před zrcadlem, nakláněla se, zkoušela posy a stále se na svůj obraz usmívala.

Líbila se nesmírně sama sobě.

Jak asi bude se dnes chovat Georges?

Lilly pohlédla opět na hodiny. Ah, ještě nemůže jít! To je strašné, jak ty ručičky na hodinách pomalu se pohybují. Ještě aspoň půl hodiny musí čekat, než bude moci vyjít. Není přece možno, aby byla v ulici Richelieu dříve než Georges!

Ale Lilly zbytečně se obávala, že by přišla dříve. Georges, ten netrpělivý Georges, chodil již čtvrt hodiny v ulici Richelieu a čekal na Lilly.

To ovšem Lilly nevěděla.

Konečně se rozhodla, že půjde! Opatrně podívá se do ulice Richelieu a neuvidí-li Georges, vrátí se. První rozhodně přijít nemůže!

Vzala malý klobouček s kyticí planých růží a připevnila jej k svým černým kadeřím. Vypadala rozkošně!

Tiše vyběhla ze svého pokoje. Madame Reumaux ulehla, po včerejším večírku dostavila se migréna. Lilly

proto se u ní nezastavila. dobrá ta dušinka chtěla své matce dopřát úplného klidu.

Vyšla na ulici a spěchala drobným krokem k ulici Richelieu, nepřiliš vzdálené.

Náhle se radostně usmála. Georges přicházel jí vstříc.

Uvolnila poněkud krok, co zatím Georges, poznáv jí, krácel rychleji, smekaje na pozdrav svůj klobouk.

Setkali se, oba blaženi. Lilly podala Georgeovi ruku, kterou tento horoucně políbil.

Lilly byla v malých rozpacích. Bylo to poprvé, co měla jít sama na procházku s mladým mužem.

»Jak jste dnes rozkošná, drahá Lilly,« řekl Georges »necítíte únavu po minulém večeru?«

»Ne, ani dost málo,« odpověděla. »Kam půjdeme?«

»Kam si přejete. S vámi cítím se všude šťasten!«

»Ah, nevím — ponechávám volbu vám, Georgi! Chci jenom na luka, do lesů, do polí, chci užít slunce, vzduchu, volnosti . . .« zahorovala Lilly.

»Pojedme tedy do Montiersu, souhlasíte? Můžeme tam pít mléko a smetanu, dostaneme tam vše, co na venkově si můžeme přát.«

»Souhlasím, pojedme tedy do Montiersu. Ale již rychle, Georgi, rychle!«

Georges zavolal fiakra a pomohl Lilly vstoupiti do kočáru. Sám posadil se vedle ní a poručil kočmu jeti do Montiersu. Slíbil mu zvláštní zpropitné, nebude-li jízda příliš dlouho trvat.

»Nejděle za hodinu jsme v Montiersu,« ubezpečoval koč, dívaje se s úsměvem i se zálibou na mladý párek.

Koně dali se do klusu a záhy měl kočár za sebou hlučné ulice pařížské.

Lilly byla nevýslovně šťastna. Unikla dohledu madame Reumaux a mohla dnes činiti co chtěla.

Seděla, lehce se o Georgesa opírajíc, a neustále žvalala. Vypravovala mu o svém životě v pensionátě, o svých přítelkyních, o tom, jak vymluvila se dnes své matce, aby mohla na celé odpoledne odejít. Oba se hlasitě smáli, tak že i kočí na kozlíku musel se usmívat.

Georges položil svou ruku kolem pasu Lilly a přitiskl ji k sobě.

Lilly se nevzpírala. Bylo to tak nové, tak sladké, taková rozkošná důvěrnost! Nikdy ještě necítila se tak podivně blaženou. Oddávala se úplně tomuto novému pocitu.

Den byl překrásný, jako stvořený k intimní vycházce. Slunce zářilo s modré oblohy a květy dýchaly sterou vůní pozdního jara.

»Jsme v Montiersu,« oznamoval kočí. »Kam mám panstvo dovézt?«

»Kam si přejete, drahá Lilly?« ptal se Georg.

»Vystoupíme zde, zde, na této louce,« vykřikla Lilly a vyskočila se sedadla. »Zde je tak krásně, tam ten potůček — ty květiny — a motýli — lítají zde také motýli — vidíte, Georgi?« Lilly tleskala radostně rukama, všechna vzrušena.

Georges vyskočil z kočáru a pomohl Lilly se stupátka. Seskočila lehce, dováděvě, jako kůzle.

Kočí, obdržev rozkaz čekat v nejbližším hostinci, odejel.

Lilly dala se do běhu k potůčku, na jehož obou březích kvetlo plno pomněnek. Jala se hned trhat a Georges musel ji pomáhat. Činil to rád, Lilly byla tak roztomilá, tak roztomilá!

Běhali, dováděli, škádli se a nepozorovali ani, jak rychle čas míjí.

Vysoká, svěže zelená tráva byla celá pocuchaná. Byli na veliké louce sami; docela sami, nikde daleko ši-

roko nebylo vidět človíčka. Za malým listnatým lesem, ležícím u louky, rýsovaly se hostinec a domky Montierské. —

»Ah, jak je zde krásně, jak je zde krásně,« volala Lilly, snažíc se chytiti velkého běláška.

»Jak vy jste krásná, Lilly,« odpovídal Georges, pomáhaje jí svým kloboukem motýla zajmouti.

Ten ale prechal, ulétal z květiny na květinu, jakoby se též s Lilly a Georgesem chtěl škádlit.

Lilly, unavena během, vrhla se do vysoké trávy.

Georges stál nad ní s kloboukem v ruce, rychle odychuje.

Pojednou Lilly nastavila svou nožku a ekla:

Pomozte mi zout střevíčky, Georgi, chci se brouzdat v potůčků!«

Georges se zachvěl a pokleknuv na jedno koleno, vzal drobnou nožku do své ruky.

Rozepjal sponku, stáhl střevíček a položil jej do trávy. Pak jedním pohybem strhl hedvábnou punčošku. Bílá nožka oslnila na okamžik jeho zrak, Georges přitiskl na ní své horké rty.

Sponku na druhém střevíčku nepodařilo se mu rozepnouti. Třesoucími se prsty namáhal se ji uvolnit, ale marně. Byl příliš rozechvěn.

Lilly z počátku se smála, pak se zlobila.

»Jste přece nejapný, Georgi,« řekla, a rozepjala sponku sama. Sama též stáhla tenkou punčošku a hodila i se střevíčkem do trávy.

Vyskočivši ze země, ubíhala k potůčku se šaty podkasanými jako rusalka.

Georges vrhl se do trávy a upíral zrak na modrou oblohu.

Ticho, sladké ticho bylo kolem. Jen mušky bzučely a krásná štíhlá vázka s průhlednými křídly poletovala nad potokem.

Z lesa ozýval se pták a v jeho zpěv mísily se šťastné výkřiky a smích Lilly, když drobná rybka sklouzla ji přes nožku.

»Georgi, Georgi,« jala se pojednou volati. »Pojďte také sem, do vody! Zde je rozkošně!«

Georges neodpověděv, vyskočil, a skokem byl u potůčku. Lilly stála, držíc v obou rukou své šaty, aby se nezmáčely, na kraji potoka a dívala se do vody.

Georges uchopil ji v náruč a odnášel na lóuku. Položil ji jako loutku do vysoké trávy, přiklekl k ní a jal se ji horoucně líbat . . .

Lilly se nebránila — — —

V blízkém lese počínal se již rozkládat soumrak, když Georges opět obouval Lilly střevíčky. Nyní podánilo se mu zapnouti obě sponky, aniž se Lilly musela zlobit.

Kráčeli lesem k domkům montierským, kde čekal jejich povoz.

Lilly byla zamlklá a nedívala se na Georgesa.

Teprve když vešli do hostince a Georges objednal smetanu, Lilly opět se rozveselila.

»Půjdeme zase spolu na procházku, Lily?« ptal se Georges tiše.

Poprvé opět povznesla k němu svůj zrak a usmála se. S chutí jala se pak pít smetanu.

Museli velice spěchat, aby dojeli před soumrakem do Paříže.

Vstoupili proto rychle do vozu a kočí dostal rozkaz jeti tryskem.

Věděl, že dobrá odměna jej nemine a proto si pospíšil.

Když na rohu ulice Richelieu vystupovala Lilly s vozem, řekla tiše Georgovi:

»Zítra pojedeme zase do Montiersu . . .«

Georges, nejvýš šťasten, přisvědčil.

— — — —

Konali spolu vycházky skoro každý den celé léto. Lilly byla šťastná, Georges nikdy ji nenapomínal jako madame Reumaux, ať činila co chtěla. Mohla skotačit a dovádět, Georges skotačil a dováděl s ní. Když vraceli se domů, umlouvali vycházku novou. Lilly byla neobyčejně vynalézavá ve výmluvách, kterými madame Reumaux klamala.

Denně přicházel Georges se svým strýcem navštívit madame Reumaux, a přinášel Lilly květiny.

Starý pán i madame Reumaux těšili se již na svatbu svých dětí, viděli, že daří se vše dle jejich přání.

Ale krásné léto uplynulo, nastaly deštivé dny a Lilly nemohla s Georgesem jeti do Montiersu, nemohla běhati po mezích, chytati motýly a koupati své nožky v potůčku.

Také vše ostatní co činilo jejich výlety tak rozkošnými, tak nezapomenutelnými, muselo zmizeti s krásným letem.

Georges sice přicházel denně, ale nikdy nemohla s ním mluvití samotna.

Lilly začala být opět svéhlavá a trápila kde koho svými rozmary, nejvíce ovšem Georgesa.

Ubohý hoch byl někdy zoufalý, nemohl ani Lilly poznat.

Často si přísahal, že nebude již navštěvovat dům madame Reumaux, ale věděl, že by tím strýce velice zarmoutil.

Také vzpomínky na Montiers a celé léto, tak blaživé, zviklaly pokaždé jeho rozhodnutí.

Jednoho dne navštívil opět Georges se svým strýcem madame Reumaux.

Přinášel Lilly kytici skvostných růží.

Pršelo od rána, slunéčko ani se neukázalo a nálada hezounké Lilly byla dle toho.

Vzala nedbale od Georges a růže a mezi hovorem otrhávala lístky nádherných květů.

Georges cítil lítost, Lilly to bavilo.

Madame Reumaux, sedíc s Georgeovým strýcem u malého stoíku v rohu salonu, hovořila o příštím plesu u Lafurových.

»Ah, ano,« zvolala pojednou Lilly. »Matinka dobře mi vzpomněla. Přála jsem si, milý Georgi, abyste mi sám obstaral hedvábnou látku na toalettu k plesu. Chci znáti váš vkus!«

»A chováte to přání posud drahá Lilly?« ptal se Georges.

»Zajisté,« zněla odpověď, a hrst růžových lístků spadla na koberec.

»Pokusím se, abyste byla se mnou spokojena. Přinesu vám látku na toalettu hned zítra,« řekl Georges. Byl poněkud rozmrzen, že Lilly s jeho kyticí tak nemilosrdně zacházela. Litoval krásných růží.

Druhého dne hned ráno vydal se do prvního závodu pařížského s modními dámskými látkami. Chtěl co nejdříve vyhověti rozmaru Lilly a obstarati ji látku na toalettu.

Vstoupil do závodu a dal si předložit hedvábné látky.

Prodavačka, mladé, sličné, velice sympatické děvče, přinesla nejnovější vzorky.

Georges nemohl si nic vybrati a roztomilá prodavačka přinášela stále nové a nové látky. Obsluhovala Georgesu se zvláštní pozorností.

Ale Georges stále nebyl spokojen.

»Nemáte již nic lepšího ve svém závodě?« ptal se Georges.

Hovorná prodavačka pojednou se zamyslela.

Mlčky odešla a vrátila se, nesouc malý balíček skvostné hedvábné látky.

»To je nejkrásnější, co máme,« řekla tiše, rozvinujíc látku před očima Georgovým.

Látka byla nádherná a právě na jednu toalettu.

Georgesovi velice se líbila, zaplatil žádanou vysokou sumu a dal si balíček složit.

Zdalo se mu, že v hezkých očích prodavačky zahlédl něco, jako lítost.

Vzal svůj balíček a těše se, že Lilly bude krásnou látkou nadšena, šel přímo k ní.

Usmíval se, viděl již v duchu, jak Lilly tleská radostně rukama, jako když v letě viděla na louce pestrého motýla, nebo drobné rybky v potůčku.

Ale klamal se, ubohý Georges!

Pršelo opět, slunéčko skrývalo se za mraky, a Lilly byla v rozmaru horším než včera.

Nedbajíc madame Reumaux, podala Georgesovi ruku velice chladně.

»Přinesl jsem vám látku na toalettu, drahá Lilly,« řekl Georges.

»Ukažte přec —« zvolala madame Reumaux.

»Jsem vskutku zvědava,« prohodila lhostejně Lilly. Georges rozbálil balíček, skvostná látka zašuměla jako když vánek pohrává listím.

»Jak nádherná to látka, jaký vkus!« zvolala madame Reumaux.

»Jak nevkusné! Snad nemyslíte, milý Georgi, že je možno, abych v takové toilettě šla do plesu?« řekla Lilly.

»Vybral jsem nejkrásnější a nejdražší hedvábí, které v závodě měli,« nesměle řekl Georges.

»To je možné,« odpověděla Lilly. »Vkus neplatí se ale franky. Třeba byla tato látka nejdražší, je přece nesmírně nevkusná. Lituji opravdu, milý Georgi, že jsem vás pro látku na svou toalettu poslala.«

»Není třeba, abyste mne litovala, Lilly. Odnesu opět látku, aby váš vkus neurážela,« popuzen odpověděl Georges a jal se látku skládati a baliti opět do papíru.

Sotva byl hotov, poroučel se oběma damám a rozhněván vyběhl na ulici.

Lilly byla nesnesitelná, nešetrná, ta tam je dřívější její roztomilost.

Georges si přísahal, že ještě dnes řekne všecko strýci a nevkočí již nikdy více do domu madame Reumaux.

Doma složil balíček hedvábné látky do skříně ve své ložnici.

V.

Uplynul týden.

Georges dostal své přísaze a nenavštívil od osudného dne madame Reumaux aniž viděl Lilly.

Poprvé opřel se svému strýci, když jej chtěl s Lilly smířit.

Starý pan Villars zuřil, jeho nejkrásnější sen se rozpadal. Kde najde zase nevěstu pro svého synovce! —

Opět stál Georges u stanice elektrické dráhy v třídě Dauphinově, čekaje na vůz. Opět chic od stříbrošedého plstěného kloboučku s bílou stuhou až po čokoládově hnědé botky z jemné chevreau kůže.

»Georgi, půjč mi deset franků,« zaznělo mu do ucha a vedle něho stál přítel René, s výmluvně pozdviženou rukou.

Georges vytáhl svou peněženku a prohlížel ji.

Musíš mít právě deset franků? Mám jenom osm franků, sedmdesát centimů a dvě stofrankové bankovky.«

»Tedy sem s osmi franky a sedmdesáti centimy! Tisíceré díky! Zítra ti vše opět vrátím!« — René vsko-

čil do vozu elektrické dráhy, jenž právě opačným směrem odjížděl, zatím co Georges vstupoval do vozu, na který čekal.

Průvodčí vozu přišel vydávat lístky a Georges podal mu jednu stofrankovou bankovku.

»Nemáte drobné? Nemám nazpět,« řekl průvodčí.

Georges prohlížel všechny své kapsy, ale nenašel ani jediného sou.

Stál zde bez rady, dvě stofrankové bankovky v kapse, zatím co průvodčí vydával lístky jiným pasažérům.

Georges pokoušel se proměnit jednu bankovku mezi spolucestujícími, ale nikdo neměl drobné.

O, žel třikrát žel, nešťastný, mladý muži, že jsi svému příteli osm franků, sedmdesát centimů půjčil a sám máš nyní jen dvě stofrankové bankovky!

Průvodčí vozu opět se k němu přiblížil a s tázavým pohledem čekal.

Georges znovu prohlížel všechny přihrádky své tobolek. Našel malý taneční pořádek, předplatný lístek z výstavy, lístek z divadelní garderoby, ale žádné drobné peníze.

»Nemohu vám pomoci,« řekl konečně průvodčí, »nemůžete-li zaplatit, musíte vystoupit.«

Všichni passažéři se smáli. Činilo jim obrovské potěšení, že tento elegantní pán s čokoládově hnědými botkami z jemné chavreaux kůže, bude nucen vystoupiti z vozu, poněvadž nemůže zaplatit.

Georges cítil ironické pohledy na sebe upřené a nechtěl proto za žádnou cenu vystoupit.

Hledal opět ve všech svých kapsách.

Průvodčí stal se již netrpělivým a hlasitě huboval.

V tom vskočila do vozu štíhlá, světlovlasá dívka. Asi osmnáctiletá, velkých, chytrých očí a roztomilého obličej. Oděna byla v jednoduchý černý oblek, na hezké, světlé hlavičce malý klobouček s kyticí šefíku.

Všecky její pohyby byly velice sympatické.

»Tu dívku bys měl znát? Kde jenom jsi ji již viděl?« ptal se Georges sám sebe.

Světlovlasá dívka usedla mu naproti. Ve voze bylo jen několik míst prázdných.

»Nuže?« ptal se průvodčí opět Georgesa. »Nemohu se již déle zdržovat!«

Georges držel dosud svou peněženku v ruce.

Měl by tedy opravdu z vozu vystoupiti? Ne, nikdy ne!

Náhle napadla jej myšlenka.

Vstal se svého místa a s kloboukem v ruce přistoupil ku světlovlasé dívce.

Všichni passažéři, ani průvodčího nevyjímaje, ztajili dech: tušili, že něco neobyčejného se stane.

»Promiňte, slečno,« oslovil Georges sympatickou, světlovlasou dívku, »domnívám se, že nejsme si úplně cizí. Zajisté jsme se již někde viděli.«

»To je možné,« zněla odpověď.

»Skutečně?« těšil se Georges. »Prohlédněte si, prosím, můj obličej!«

Velké, chytré oči upřely se v údivu na Georgesův obličej.

»Slečno,« řekl Georges, »nepůjčila byste mi na můj obličej frank?«

Světlovlasá dívka podívala se na Georgesa, pak na průvodčího, pak opět na Georgesa — a přisvědčila: »velmi ráda!«

Průvodčí vozu dal znamení k odjezdu, vůz se hnul.

Z úzké dámské peněženky putoval frank do ruky Georgesovy a opět do kabely průvodčího.

Georges přisedl nyní k světlovlasé dívce a děkoval jí.

»To je skutečně originelní způsob seznámení,« smála se Georgesova věřitelka v odpověď na jeho díky.

Smála se tak jasně a ukazovala své bílé zoubky tak roztomile, že Georges opravdu cítil teplo u srdce.

»Jak vám ale svůj dluh zaplatím, slečno?« ptal se dlužník. »Nabízím vám malé souper. Při té příležitosti mohu svou bankovku proměnit a od těžkého hříchu svého dluhu se osvobodit.«

»Ale, prosím,« mínila dívka, »nechte to jen. Vždyť je to maličkost!«

»Ó ne, slečno, zavázala jste si mne k díkům, musíte můj dík přijmouti!«

»Ale já musím jeti domů.«

»Ó, nezdržíme se. Malé souper — sotva půl hodiny, a s posledním soustem v růžových ústech vskočíte opět do elektrické dráhy.«

»Záleží-li vám skutečně tolik na tom, přijímám!« odpovíděla dívka a podala Georgesovi svou malou ruku.

»Vystoupíme tedy na nejbližší zastávce?« ptal se Georges.

»Nemůžeme nyní seskočit?« otázala se místo odpovědi.

»Já zajisté! Ale . . .«

»Domníváte se, že já nemohu?«

A než se společnost ve voze vzpamatovala, seskočili Georges a světlovlasá dívka graciosně z jedoucího vozu.

»Kde jsem vás jenom viděl, slečno? Mohu si přemýšlením hlavu rozlámat, ale nemohu a nemohu si vzpomenout, kde jsem vás viděl?«

Tuto otázku kladl Georges již aspoň po desáté světlovlasé dívce při malém souper, které — mimochodem řečeno — trvalo déle než půl hodiny.

Ona ustavičně jen se smála.

Konečně řekla: »A pro koho bylo dvanáct metrů hedvábí, které jste před týdnem ve velkém závodě v ulici de Vaugirard koupil?«

Georges uhodil se lehce do čela: »Ale ano, skutečně, vy jste mi je prodávala! Teď si již vzpomínám! A představte si, k vůli tomu hedvábí měl jsem skutečnou mrzutost s mladou dámou, pro kterou bylo určeno. Nelíbilo se jí, řekla mi to až příliš jasně — a to nelíbilo se mně! Slovo dalo slovo a nyní leží hedvábí u mne, doma. A bylo přece tak krásné, tak krásné, že?«

»Krásné? Ach, tím je řečeno málo. Hedvábí bylo rozkošné, báječné, nejkrásnější, jež jsme kdy na skladě měli. Nerada, velice nerada jsem je prodávala, byla bych si je nejraději ponechala pro sebe! Ale nemluvíte jistě vážně, pravíte-li, že se té dámě hedvábí nelíbilo. Bylo přece nevyrovnatelně krásné!«

»Zcela vážně: hedvábí leží u mne doma. A líbí-li se vám, drahá slečno, opravdu tak velice, dovolte mi, abych je zítra na vaši adresu zaslal.«

»Ah, jak bych to mohla přijmouti. A konečně nevěřím, že látka leží u vás doma!«

»Ale, věřte mi, slečno, mluvím úplně vážně. Hedvábí leží v mém bytě zabalené v téměř papíře, do kterého

iste je zabalila. Papír, na němž jest vytištěn lev. Víte co, slečno, bydlím pouze dvě minuty odtud. Přesvědčte se sama, osobně, o pravdě mého tvrzení.»

Světlovlasá dívka odložila ubrousek, který právě tiskla na malá svá ústa. Velké, chytré oči metaly blesky.

»Styďte se, pane!« řekla hluboce uražena.

»... Tak jsem to ... nemyslel,« řekl Georg.

»Přece!« zněla určitá odpověď. »Muži to vždycky tak myslí. Proto jsem se povždy mužům vyhýbala. Lituji, že jsem vám odpověděla, když jste mne oslovil. Lituji toho horce. Ale stalo se to poprvé a naposled, že jsem odpověděla, když mne muž oslovil.«

»Ale proč, slečno? Jest to tak strašlivé hovořit s mladým mužem a seděti při tom při dobrém souper?«

»Ano, kdyby zůstalo jen při tom,« řekla melancholicky.

»Uvidíte, že při tom zůstane,« ujišťoval Georges.

»Ne,« odpověděla. »Moje tetička opakuje mi každý den, že při tom nemůže zůstat. Buď jest jeden druhému lhostejný — pak arci spolu nejdou — nebo jest jeden druhému příjemný a pak ...«

»A pak?«

»To vám nemohu říci. Ale moje tetička jest velice zkušaná paní a má jistě pravdu.«

Po malé přestávce zeptal se Georges:

»Řekněte mi, slečno, jsem vám lhostejný, nebo mohla byste mne mít trochu ráda?«

Opět velká přestávka.

Pak tichá odpověď:

»Kdybyste mi byl lhostejný, nebyla bych šla s vámi.«

Průvodčí vozu elektrické dráhy jel již po desáté k ulici Dauphinově a zpět a pokaždé vypravoval nově

přistoupivším o mladém pánu, který se od slečinky vypůjčil frank, aby mohl zaplatit lístek.

Pozdě v noci měl ve voze již jen jednoho pasagiera, kterému také vypravoval o vypůjčeném franku.

Tu přistoupilo ještě pět osob do vozu, tři páni a dvě dámy.

Průvodčí podal jim lístky.

Spěchal pak k pánovi, jenž byl před tím jediným pasážerem ve voze zpět, a s tajemným úsměvem mu řekl:

»Hleďte, to je ten pán, co vypůjčil si frank a ta slečinka, co mu ho půjčila.«

»Tak?« zněla odpověď, »který je to?«

»Zde, v pravo — ten pán s čokoládově hnědými botkami a slečinka s balíčkem — na papíře je vytištěný lev.«

Na ta slova vzkřikla mladá dáma jako raněný tur a padla jako ve mdlobách do náručí své matky.

»Co je ti Lilly?«

»Pohleď, matinko, tam sedí Georges s nějakou ženštinou — oh, můj bože, on jí daroval ono hedvábí — jsem zničena —«

Na nejbližší stanici vystoupily.

Tak se zhatily strýčkovi naděje k vůli rozmaru malé Lilly. Georges má dosud za milenku rozkošnou prodáváčku z ulice Vaugirard a Lilly je bledá, velmi bledá ...

Proč nevzpomněla, když házela Georgesovi hedvábnou látku na hlavu, na nešťastná luka u Montiersu ...

Skvostné dary pro naše dámy.

Švitorka se vdá.

Dívčí román.

Francouzsky napsala GYP. Přeložila EMA ZEMANOVÁ.

Ilustroval akad. malíř K. V. MUTTICH.

Cena skvostné knihy 3 K 60 h. — Ve vkusné původní vazbě 6 K.

VYCHOVATELKA.

Dívčí román.

Napsal A. B. ŠŤASTNÝ. Ilustroval akad. malíř H. NĚMEČEK.

Cena pouze 2 K. Elegantně váz. výtisk 3 K 80 h.

Nakladatel RUDOLF STORCH, knihkupec v Karlině.

Nejvhodnější dárky pro naše dámy.

Svéhlavička.

Příběh z pensionátu.

Dívčí román vypravuje ELIŠKA KRÁSNOHORSKÁ. II. vydání.

Cena skvostné knihy s četnými ilustracemi v elegantní obálce 4 K, v překrásné původní vazbě 6 K.

Svéhlavička nevěstou.

Dívčí román vypravuje ELIŠKA KRÁSNOHORSKÁ.

(Jako samostatné pokračování: „Svéhlavičky“.) — Ilustroval akad. malíř K. V. Muttich.

Cena skvostně vypravené knihy pouze 4 K, v originální krásné vazbě 6 K.

Svéhlavička ženuškou.

Dívčí román napsala ELIŠKA KRÁSNOHORSKÁ.

Ilustroval akad. malíř K. V. Muttich.

V překrásné obálce 4 K, v celoplátěné eleg. vazbě dle návrhu akad. malíře K. V. Mutticha 6 K.

Vánoční katalog proti zaslání 20 hal. na poštovné.

Nakladatel RUDOLF STORCH, knihkupec v Karlině.